

JENS HENRIK JENSEN

OXEN

Prima victimă

10

OXEN - Prima victimă / Jens Henrik Jensen ;
trad. din lb. germană: Graal Soft.
- București : RAO Distribuție, 2019
ISBN 978-606-006-190-8

I. Graal Soft București (trad.)

821.113.4

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JENS HENRIK JENSEN
De hængte hunde
Copyright ©, JP/Politikens Forlagshus København 2012
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-190-8

1
Câinele își întinsese gâtul parcă într-o încercare desperată de a mai adulmeca încă o dată parfumul vieții. Însă era în zadar, botul lui nu mai putea ajunge la florile de migdal. Acest lucru i se oglindea în ochii vlăgăiți în lumina slabă a răsăritului. Totul se terminase demult, de ceasuri întregi lanțul i se strânsese în jurul gâtului din cauza greutății trupului.

Aprigul vânt andaluz de februarie sufla peste lacul de acumulare Guadalorce-Guadalteba și legăna încolo și încocă câinele ce se lăsa greu. Un nor de flori fu ridicat în aer aidoma unor fulgi roz de nea.

O floare se aşeză ușor, ca un tardiv sărut de adio, pe limba câinelui, care îi atârna din gură.

Lumina soarelui își făcu loc prin bolta plutitoare de flori, iar silueta maronie se văzu din ce în ce mai bine. Era un câine mare, un Rottweiler mascul.

Mai sus pe deal, în spatele unui pâlc de migdali și pini, erau câteva clădiri albe. Spre ele ducea un drum închis cu o poartă de fier, lângă care era fixată o tăblă pe care scria Finca Frederiksen.

Localnicii – încă numeroși, în ciuda invaziei de străini bogați – își mai aminteau că acea fermă, desprinsă parcă dintr-o poveste, se numise mai demult Finca Fernandez. Noul nume era, cu siguranță, suedez, norvegian, german sau danez. În orice caz, proprietarii, care locuiau lângă apă de patru sau cinci ani, veniseră de undeva

de prin nord. Localnicii le era indiferent de unde anume. Însă schimbarea numelui li se părea o lipsă de respect, și nimenei nu avea de-a face cu ei. Bogații aceia stăteau în spatele gardurilor înalte și nu contribuiau la bunăstarea comunității.

Cu puțin timp înainte de miezul nopții, proprietarul fermei, Hannibal Frederiksen, ieșise din casă pentru a-și striga câinele. Însă acesta nu își făcuse apariția. Pentru prima oară, Señor nu se întorsese după obișnuita lui hoinăreală de seară. Ceea ce pe Hannibal Frederiksen îl îngrijează.

Dormi prost și a doua zi se trezi pe la ora șapte, se îmbrăcă fără să facă zgromot și merse din nou afară. Voia să-și caute câinele.

Însă după o jumătate de ceas, când ajunse la migdalii de pe malul apei, înțelesе de ce Señor nu se întorsese acasă.

Priveliștea îl paraliză.

2

Mișcările bărbatului, pe când cerceta împrejurimile asemenea unui radar, amintea de cele ale unui spărgător obișnuit. Își trase gluga peste beretă și se uită în jur. Spre dreapta, spre stânga, în spate. Și apoi încă o dată. Se cățără ușor peste gardul înalt de sârmă, în vreme ce câinele lui, un Samoyed alb, stătea cuminte la umbra zidului, aproape invizibil.

Sări și ateriză cu suplețe pe ambele picioare. Bine, poate nu cu aceeași suplețe ca pe vremuri, însă aproape fără să se clatine. Știa unde trebuia să ajungă și fugi până la cel mai apropiat container. Cu un clește făcut chiar de el prinse bara de fier cu trei laturi, o învârti spre stânga și deschise astfel capacul greu.

Prima dată fusese un adevărat chin. O experiență limitată de-a dreptul. O simțea ca pe o înjosire care îl făcuse să nu mai poată acționa câteva secunde. Umilița îi pătrunse se adoma unui parazit pe sub piele, unde rămăsese săptămâni în sir, rozându-l întruna. După un timp dispăruse și nu mai revenise niciodată. În urma ei nu mai rămăsese decât ratiunea care îi spunea: „Dacă ţi-e foame, mănâncă!“

Se cățără peste pragul rușinos al societății abundenței, acolo unde opulența i se arăta înaintea ochilor asemenea unei comori de aur. În primul container erau legumele.

Își aprinse lanterna și începu să caute. Pipăirea locului îi trezi o amintire veche. Se gândeau cum fusese în trecut, pe când își facea cumpărăturile în supermarket, într-o dimineață de sămbătă aglomerată,

mișcându-se printre familiile zgomotoase. Exact ca acum. Doar că acum îi lipseau coșul de cumpărături și copilul în scaunul rabatabil al coșului. Mereu făcuse alegeri în virtutea impulsurilor.

Castraveti? De ce nu? Roșii? Ei... Salată verde? O idee excelentă! Ceapă? În regulă. Şi, firește, cartofi.

Toate acestea ajungeau în încăpătorul lui rucsac. Ultimul lucru ales fu o caserolă cu ciuperci, care expirase de trei zile.

Se cățără din nou afară, deschise următorul container și sări înăuntru. Carnea. Data expirării răspândea ciumă în întuneric, dar lui nu-i prea păsa de asta. În cazul cărnii, trebuia să fii puțin mai precaut, asta era tot. Lua ambalajele, le întorcea pe toate părțile în lumina lanternei, ridica degetul mare sau îl lăsa în jos. Se părea că în seara următoare va mâncă chiftele. Probabil cu ceapă călită.

Fura și mâncă toate aceste alimente pe care niciun alt danez nu s-ar fi gândit să le bage în gură. Tot ce expirase de două sau de trei zile. Şi aceasta fie și numai din cauza faptului că ai săi conaționali își făcuseră o obișnuință din a lua produsele din partea din spate a raftului, cele mai proaspete, în loc să le ia pe cele aşezate în față, care expirau mai curând. În acest fel, fiecare contribuia la muntele de gunoaie cu produse încă bune de mâncare. Judecând astfel, acțiunile sale nu erau în niciun caz în afara legii.

Își puse în rucsac o jumătate de kilogram de carne tocată. Se transformase într-un scafandru profesionist al gunoaielor.

Așa îi denumeau tinerii pe oamenii ca el – scafandrii gunoaielelor. Îi venise ideea în timp ce ascultase, într-o stație de autobuz, o discuție între doi băieți. Termenul l-a dus mai târziu la o pagină de internet și, de acolo, la un grup pe Facebook, unde puteai împărtăși ponturi și unde găseai recomandări pentru cele mai bune locuri de plonjat în adâncul resturilor de mâncare. Şi aşa a aterizat în curtea din spate a unui magazin de discounturi din nord-vestul orașului Copenhaga.

De altminteri, nu îi mai rămânea nimic altceva de făcut. Își cheltuise de multă vreme banii. În ultimele luni își plătise chiria strângând sticle și ajutându-l pe prostovanul săla de proprietar la diferite reparații prin casa aia dărăpănată.

Era mereu la fel. În fiecare zi, după lăsarea întunericului începea o nesfârșită căutare, de-a lungul acelorași rute. Ziua care urma să se încheie în curând îi adusese aproape o sută de coroane numai din vânzarea sticlelor. Strânsese de la locul de întâlnire al betivanilor de la Utterslev Mose până la cimitirul Bispebjerg și până în spate la Parcul Fælled și apoi, din nou în sus, până la Nordhavn. Știa exact unde trebuia să caute. Pe băncile din parcuri, în garajele subterane și prin stațiile de autobuze. La adăpostul întunericului. Sticlă cu sticlă. Coroană cu coroană.

Sări afară din container și vră să se îndrepte spre cel de-al treilea, pentru a-și mai lua niște ouă sau puțină brânză, când cineva strigă la el:

– Hei, tu! Ce faci aici?

Din spatele ultimului container își făcuse apariția doi indivizi. Unul scund și lat în umeri, iar celălalt, înalt și musculos. Nu îi auzise când săriseră peste gard.

– Alo? Ești mut? Sau tâmpit? Aici e teritoriul nostru. Cară-te imediat sau o iei pe coajă, vagabond împuțit ce ești!

Cel îndesat ridică pumnul.

Probabil că îi alunecase gluga când sărise afară din container, fiindcă individul începu să-l ia cu dulcegării grețoase.

– Opaaa, ce văd eu aici...? Ai cumva o codiță? Păi ești o adevarată cosânceană! Am vrut dintotdeauna să mi-o trag cu o micuță cosânceană.

Ezită preț de o clipă. În cap i se luptau zgomotoase două voci și observă cum i se încordează mușchii.

– Ei, hai odată, cosânceană mea drăguță! săsâi cel îndesat.

– Lasă-l în pace! bombăni musculosul încet. Pe urmă strigă: Hei, gunoiule! Pentru ultima dată – aici noi suntem șefi. Fă bine și cără-te!

Așa că se hotărî. Își ridică gluga, își aruncă rucsacul pe umeri și se aplecă supus.

– Bine, bine, scuze... Mă car imediat.

Dar cu toate acestea, cel îndesat continuă să îl provoace.

– Și asta vrei să sună a scuză, cosânzeano?

– Îmi pare rău. Serios, scuze.

Se târî ca un câine râios, făcând un cerc mare în jurul acelor două făpturi amenințătoare, se cățără pe gard și sări în stradă.

Își trezi câinele cu un șuierat scurt și dispărut apoi în întuneric.

Mormâind încet, ca pentru el, se felicită, în vreme ce o porni spre casă, însoțit de câine. Faptul că fusese capabil să ia o decizie în urma unei analize corespunzătoare i se părea deja a fi un imens triumf.

– Ce spui de asta, Whitey? A fost destul de bine, nu? Și când te gândești că ăia doi m-au provocat în fel și chip... Ar fi trebuit să-i auzi. Ce împuțiți!

Câinele ascultă și dădu din coadă. Intrără pe poartă și se îndrepără spre ușa din spate.

Ușa din față era lângă o scară care ducea în beci și fusese blocată cu mai multe scânduri bătute în cuie în cadru. Și cea din spate era tot aşa atunci când se instalase pentru prima dată, în urmă cu, cel puțin aşa avea el impresia, o veșnicie, în acest domiciliu domnesc.

Ușa din spate se oprea în pardoseala dură din beton și avea nevoie de toată puterea lui pentru a o deschide complet. Păși pe culoarul de la intrare și zări mormanul de pliante și de ziare gratuite care devinea de la o zi la alta tot mai mare.

Cu multă vreme în urmă, într-o altă lume, pe un alt culoar, el își sortă corespondența. Da, la început, încă o mai deschidea...

Nu mai ținea minte exact când încetase să o mai facă, dar nu putea să remarce nicio diferență. Până atunci nu dusese dorul scriitorilor și la adresa lui actuală nu promise niciuna. Însă el, ce-i drept, nici nu le comunicase autorităților că se mutase.

– Hai, înăuntru cu tine, Whitey!

Câinele ascultă docil, trecu în fugă prin ușa deschisă, sări pe canapea și se culcă ofțând obosit.

Își goli rucsacul în chincineta îngustă și, pe drumul spre cameră, își dezbrăcă hainele, mai întâi jacheta, apoi puloverul. La sfârșit își trânti cizmele într-un colț și se lăsă să cadă pe canapea alături de Domnul Whitey. Domnul White era, de fapt, numele corect al companionului său.

„Domnul“ îi dădea formulei sale de adresare un iz de respect și de politețe de modă veche. „Whitey“ era, dimpotrivă, informal. Uneori îi zicea pur și simplu „White“.

Fusese o seară profitabilă, ușor umbrătă de cei doi idioți agresivi, care îl împiedicaseră să își mai facă rost și de ouă și brânză.

Deschise televizorul, butonă telecomanda la întâmplare și se opri la o emisiune pe Animal Planet, unde câțiva vulturi dăduseră peste o parte dintr-un cadavru în Parcul Național Serengeti din Tasmania.

În curând se va duce în bucătărie și va pregăti pentru el și pentru câine un sendviș cu lebăr.

Se holbă timp de câteva minute la acea dramă africană, până când îl părăsi concentrarea și privirea lui își căută un punct de refugiu pe peretele alb, murdar, unde prinsese cu două piuneze o bucată dintr-un ziar. Titlul și cuprinsul le știa pe de rost.

Articolul acela atârna acolo de foarte multă vreme, dar încă se mai gândeau la el. Ar putea fi oare salvarea lui acolo?

Moartea sau salvarea lui? Sau aterizarea în cine știe ce loc bine-cuvântat dintre ele?

Poarta metalică de la Finca Frederiksen se deschise automat în clipa în care Hannibal Frederiksen apăsa pe telecomandă. O luă spre stânga pe strada de munte și apăsa pedala de acceleratie a mașinii.

În condiții normale, s-ar fi bucurat de plăcerea pură pe care i-o oferea condusul. Motorul puternic al Mercedesului CLS 350, gri antracit, reacționă imediat și cutia de viteze automată îl catapultă fără să mai simtă fiecare treaptă pe porțiunea dreaptă de dinaintea primei curbe.

Observă marea de flori care se întindea în stânga lui până lângă lac. O inspirație de moment îl făcu să frâneze brusc și se opri la marginea șoselei.

Mai avea puțin timp pentru a admira migdalii. O priveliște de care avusesese parte deja cinci zile. Oamenii veneau din toate colțurile lumii în diferitele părți ale Spaniei doar pentru a admiră frumusețea supranaturală a acelor copaci. Era pădurea lui de migdali de la malul Embalse del Guadalhorce-Guadalteba, care se reflecta în oglinda netulburată a apei.

Simți un fior rece pe șira spinării.

Acel covor de flori ascundea un secret. Trecuseră două săptămâni. Nu îi povestise soției sale ce anume descoperise în acea dimineață în livada de migdali. Nu era suficient de puternică pentru astfel de lucruri.

Întrebarea era cât de puternic era el însuși. Această întâmplare și ce o precedase... și cum se legăna Señor în bătaia vântului... Nu

se mai putea gândi la nimic altceva. Numai de-ar mai fi ca în trecut, când era Tânăr. Activ, sever și neîndupăcat. Acum îl chinuiau aşa de mult amintirile, încât aproape că nu mai putea gândi.

Porni și acceleră hotărât la vale. Doar din cauza acestei nenorocite de frici și a indeciziei era acum pe drumul spre aeroportul din Malaga, pentru a-și lua de acolo oaspeții, care urmău să cerceteze amănunțit ceea ce îl ținea treaz în fiecare noapte.

În clipa în care ajunse la stâncă ieșită în afără și la curba strânsă spre dreapta, apăsa frâna puternic. Urma o bucată de drum cu multe curbe în ac de păr, care nu îi făceau nicio placere, și încetini. Preferă, desigur, porțiunile drepte, cu multă vizibilitate. și din nou se întrebă dacă toate acestea erau din cauză că îmbătrânișe și deve-nise nesigur.

Pentru o clipă rămase cu gândul la tinerețea lui pierdută și, când se apropie de prima curbă, fu șocat de bubuitura și scărătăul din spatele lui. Din cauza loviturii, centura i se strânse peste piept.

Se uită speriat în oglinda retrovizoare și văzu o mașină mică și roșie. De bună seamă, șoferul pierduse controlul vehiculului și intrase din plin în spatele lui. Speră că omul avea o asigurare bună. Frederiksen frâna și fu suficient de lucid pentru a semnaliza. Înaintea lui era o mică fâșie de pământ acoperită cu iarba, acolo vor putea lămuri situația...

O nouă bubuitură și fu aruncat din nou în față din scaun. Ce dracu' se petrecea?

Observă că genunchii îi tremurau necontrolat. Mâinile i se înclăstaseră spasmodic în jurul volanului, mașina o luă spre dreapta, însă reuși să o redrezeze.

Așadar, era cu intenție. Mașina roșie îl lovea intenționat. Trebuia să plece de acolo.

Cu privirea ațintită asupra străzii, apăsa pedala de acceleratie până la podea, înainte de următoarea curbă. Se uită în oglinda retrovizoare. Câștigase o mică distanță, dar acum trebuia să frâneze din nou. Intră în balans, însă reuși să ia curba cu bine.

Câteva secunde mai târziu, mașina roșie apăru din nou în spațele lui. Și îl lovi pentru a treia oară. Peretele de stâncă și parapetul îi licărîră înaintea ochilor. Pe o porțiune dreaptă reuși să se mai desprindă puțin, dar avea o viteză mult prea mare pentru următoarea curbă. Înainte să reușească să frâneze mașina grea, cauciucul din față ajunse pe linia demarcatoare a drumului. Observă cu coada ochiului ceva roșu în oglinda laterală, după care se auzi o altă bubuitură și centura i se strânse. Degetele îi erau albe ca varul.

Mașina cea roșie își făcu din nou apariția. De această dată reuși să deturneze marele Mercedes lovindu-l din lateral.

Simți gust de sânge. Să-și fi mușcat buzele? Încerca disperat să lovească și el, în clipa în care fu izbit din nou. Linia de mijloc dispără din raza lui vizuală. Trăgea de volan încoace și încolo, la stânga, apoi la dreapta. Nu mai putea controla Mercedesul, o luă spre stânga. Tot mai mult, spre parapet.

Următoarea bubuitură aproape că nu o mai simți. Plutea în neant, era imponderabil, nu mai avea nicio legătură cu pământul. Volanul era la fel de ușor ca un fulg de nea. Albastrul cerului umplea întreg parbrizul. Plutea tot mai departe, în vreme ce trupul îi devenea un sloi de gheăță.

Șoferul micii mașini roșii frână brusc și coborî în grabă. Mai văzu cum Mercedesul se lovea de stânci, cum facea salturi uriașe, cum ara o mică pădurice înainte de a se opri într-o parte, pe un promontoriu de stâncă, deasupra văii.

Nu avu loc nici o explozie și nu apăru nici o mingă de foc, așa cum se întâmplă prin filme. Când norul de praf se lăsa, mașina rămase într-o liniște mormântală, nimic mai mult decât un maldăr de tablă.

Șoferul mașinii roșii urcă la volan și dispără impasibil după următoarea curbă.

În acea clipă, Hannibal Frederiksen era deja mort. Suferise o fractură de bază craniiană în clipa în care se lovise cu Mercedesul lui gri antracit de prima stâncă.

Aceasta nu era o primăvară adevărată. Se simtea înșelat. Peisajul care se vedea prin ferestrele murdare ale trenului era posomorât.

Sedea încordat la locul lui, cu vechea lui beretă verde-militar, trasă mult peste frunte. Domnul White stătea întins, dar vigilent între picioarele lui. Amândoi se simțeau înghesuiți de numeroși călători, foarte binedispuși, de parcă trenul acela i-ar fi dus spre un alt viitor, mai bun.

Cei care se urcaseră de la Hadsten și Langå, cu o dispoziție de vacanță, coborâseră din tren la Randers. În Hobro și în Arden, se urcară alții, care puseră stăpânire pe compartiment, dotați cu steaguri roșii și cu pungi foșnităre din plastic. Era 1 mai. Așadar, era într-adevăr primăvară. Și ziua internațională a luptei muncitorilor.

Îngânau cântece și încheiau cu: „Hai noroc și la mai mare!“

L-ar fi interesat foarte mult pentru ce se luptau. Nemaivorbind despre faptul că ar fi trebuit mai întâi să se lupte să găsească ceva de lucru. Mai existau oare joburi cinstite în Danemarca? Oare nu ajunseră toate de mult timp în mâinile asiaticilor, care acceptau salarii mai mici?

– ...la muncă, vii sau morți!

Când îi privi pe furiș, nu văzu chipuri ridate de vreme sau mâini crăpate. Nu erau eroi ai clasei proletare, în schimb aveau bere călăie în doze, pe care le țineau cu degetele lor unsuroase, obrajii grăsulii și cururi late în blugi.